

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 3To/38/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5619011150
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Sučík
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2020:5619011150.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, na verejnom zasadnutí konanom 11. júna 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Sučíka a sudcov JUDr. Adriany Gallovej a Mgr. Miroslava Mazúcha o odvolaní obžalovaného T. T. proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp. zn. 3T/42/2019 z 8.1.2020 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného T. T. z a m i e t a ako nedôvodné.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresného súdu bol obžalovaný T. T. uznaný za vinného zo spáchania prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Tr. zák. na skutkovom základe tak, ako je uvedený vo výrokovej časti napadnutého rozsudku.

Za uvedený trestný čin mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 1 rok, výkon ktorého mu bol podmienene odložený na skúšobnú dobu v trvaní 18 mesiacov. Súčasne mu bol uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 30 mesiacov.

Proti rozsudku okresného súdu podal odvolanie obžalovaný, ktoré odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu. V odvolaní uviedol, že toto podáva proti výroku o vine a treste. Čo sa týka výroku o vine nemôže sa stotožniť s názorom súdu, že spáchal prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia. Má za to, že v priebehu konania tak pred súdom, ako aj v prípravnom konaní nebolo preukázané, že spáchal tento trestný čin. S rozsudkom prvostupňového súdu sa preto nestotožňuje, pretože prvostupňový súd podľa jeho názoru dospel k nesprávnym, resp. nejasným skutkovým zisteniam. S dôvodmi uvedenými v odôvodnení napadnutého rozsudku sa preto nestotožňuje. Nestotožňuje sa s argumentáciou okresného súdu, že jeho výpoveď bola účelovo poskytnutá až na hlavnom pojednávaní v snahe prispôsobiť ju ostatným výpovediam. Nemôže byť hodnotené v jeho neprospech, že využil svoje zákonné právo odoprieť vypovedať. Nesúhlasí s konštatovaním súdu, že výpovede svedka V. sú nepresvedčivé a nekonzistentné. Podľa neho nesprávne vyznieva argumentácia súdu, ak výpoveď svedka L. a V. považuje za dôveryhodnú, a to napriek skutočnosti, že svedkovia sa nevedeli zhodnúť ani v tak podstatnej skutočnosti kto nameral vozidlo, a teda, kto ho reálne sledoval, keď druhý príslušník mal v tom čase vybavovať iné vozidlo. Vyhodnotenie takéhoto podstatného rozporu považuje za nesprávne. Podľa neho neexistuje rozpor medzi jeho výpoveďou a výpoveďou svedka V. o mieste kadiaľ V. odchádzal od motorového vozidla. Pokiaľ svedok V. videl v aute sedieť dve osoby, tretiu osobu za nimi ani v aute nemusel vidieť. Výpovede svedkov V. a L. nemohli teda jednoznačne vylúčiť, že v aute sa neviezla aj iná osoba okrem obžalovaného a jeho syna. Nesúhlasí ani s argumentáciou súdu, že príchod svedka V. na miesto skutku svedčí o klamstve obžalovaného a svedka V.. Za nesprávnu považuje aj argumentáciu súdu, podľa ktorej svedkovia V. a L. mohli vidieť odchádzať svedka V. od vozidla. Okrem toho, aj z vykonaných dôkazov, konkrétne fotografií vyplýva, že určitá vegetácia popri ceste od miesta skutku skutočne je, a teda nebolo tak jednoduché vidieť odchádzať niekoho aj keby sa ten príslušník, ktorý údajne sledoval priestor mohol sústrediť len a len na túto skutočnosť. Tvrdenie svedka V., že to dokázal je

účelové a nepovažuje to za správne. Tak isto nesprávna je aj domnienka svedka V., že obžalovaný mohol niečo podať posádke motorového vozidla Škoda Octavia, ktoré zastavilo pri hliadke a obžalovanom. To, že svedok nevidel na ruky obžalovaného ešte neznamená, že mu zákonite musel niečo aj dať. Súd nemôže ignorovať viaceré pochybnosti, ktoré v tomto prípade existujú a bránia jednoznačnému záveru o vine obžalovaného. Nik ho nevidel šoférovať, hliadka ho nezastavila a je tu svedectvo G. V., ktorý od prvého momentu už od prvej konfrontácie s hliadkou tvrdil, že šoféroval on. Pokiaľ ide o znalecký posudok a jeho záver vo vzťahu k odtieňu trička, tu poukazuje, že tento odtieň sa javí ako hnedý a nie je to jednoznačná zhoda. Navyše znalec sa vyjadril, že zo skúmanej fotografie nemožno identifikovať osobu vodiča. Zdôraznil, že je povinnosťou prokurátora obžalovanému preukázať, že sa skutok stal tak, ako tvrdí v obžalobe. Úvahy a domnienky nepostačujú na pozitívne rozhodnutie o vine, a preto v danom prípade bol prvostupňový súd povinný aplikovať zásadu „in dubio pro reo“. Má za to, že v jeho prípade neexistujú dôkazy, ktoré by mali takú dôkaznú silu, aby mohli viesť k jeho odsúdeniu za daný skutok bez vzniku akýchkoľvek pochybností. Navrhol preto, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok a oslobodil ho spod obžaloby podľa § 285 písm. a) Tr. por.

Krajský súd ako súd odvolací na podklade podaného odvolania, po zistení, že v predmetnej veci niet zákonného dôvodu na postup podľa § 316 Tr. por., preskúmal v zmysle § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Pri preskúmaní napadnutého rozsudku mal na zreteli aj povinnosť prihliadať na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, ale sú takej povahy, že by odôvodňovali podanie mimoriadneho opravného prostriedku, a to dovolania na základe ustanovenia § 371 ods. 1 Tr. por. Následne krajský súd zistil, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote, oprávnenou osobou, avšak toto nie je dôvodné.

Preskúmaním spisu krajský súd zistil, že v konaní, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku, postupoval prvostupňový súd podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku, ktorých zmyslom je náležité zistenie skutkového stavu a možnosť uplatnenia práv obžalovaného na obhajobu, pričom vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre jeho rozhodnutie. Vykonané dôkazy tiež prvostupňový súd vyhodnotil v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por. a dospel tak ku správny a úplným skutkovým zisteniam. V odôvodnení rozsudku dostatočne vyložil, ktoré skutočnosti, a prečo vzal za dokázané a o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel.

Aj podľa názoru krajského súdu výsledky vykonaného dokazovania v danom prípade vyznievajú jednoznačne a tvoria ucelenú reťaz tak priamych ako aj nepriamych dôkazov, z ktorých bez akýchkoľvek pochybností možno vyvodit' bezpečný záver, že obžalovaný spáchal skutok tak, ako je uvedený vo výrokovej časti napadnutého rozsudku. Taktiež, pokiaľ ide o kvalifikáciu skutku, aj krajský súd je toho názoru, že v danom prípade boli naplnené znaky skutkovej podstaty prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Tr. zák.

Vinu obžalovaného považuje aj krajský súd za bezpečne preukázanú. Keďže odôvodnenie napadnutého rozsudku je podrobné, zrozumiteľné a logické a krajský súd sa s ním stotožňuje, preto v zásade naň odkazuje. V súvislosti s odvolacími námietkami obžalovaného vo vzťahu k hodnoteniu vierohodnosti výpovedí svedkov G. V. a O. L. krajský súd poznamenáva, že z ich výpovedí nevyplývajú také podstatné rozpory, ktoré by spochybňovali hodnovernosť výpovedí týchto svedkov. Zo spisu je zrejmé, že u týchto svedkov, ako policajtov, išlo o jeden z množstva zákrokov, ktoré vykonávali počas hliadkovej služby. Svedok G. V. vypovedal, že v čase spáchania skutku obžalovaným kontroloval priamo vozovku, pričom svedok L. uviedol, že on mal na mieste zastavené iné vozidlo, ktoré riešil za spáchaný priestupok. Z výpovede svedka G. V. jednoznačne vyplýva, že pokiaľ by G. V. po vystúpení z vozidla odchádzal po ceste naspäť, musel by ho vidieť. Taktiež svedok O. L. potvrdil, že ak by niekto odchádzal od odstaveného vozidla po ceste, museli by ho vidieť. Toto tvrdenie obidvoch svedkov je podporené aj fotodokumentáciou z miesta činu, z ktorej jednoznačne vyplýva, že títo stáli na vozovke na takom mieste, z ktorého by prípadne odchádzajúceho svedka G. V. museli jednoznačne vidieť. Svedok G. V. totiž jednoznačne vypovedal, že od odstavenej dodávky odchádzal smerom do Hlbokého po krají cesty, teda sa vracal po ceste, po ktorej prišli. Takto vypovedal svedok V. aj v prípravnom konaní, aj na hlavnom pojednávaní, že jednoznačne sa od zaparkovanej dodávky vracal smerom do Hlbokého po okraji cesty, ktorou prišli. Naopak obžalovaný vypovedal, že svedok V. po vystúpení z auta odchádzal nie po ceste, ale po lúke. V tomto smere ide o podstatný rozpor vo výpovedi obžalovaného a svedka V.. Na č.l. 75, 76, 79 a 80 sú zachytené výhľadové možnosti policajtov a ich postavenie na vozovke v čase jazdy obžalovaného, z ktorých nepochybne vyplýva, že pokiaľ by svedok V. po vystúpení z dodávky odchádzal po okraji cesty,

ktorou prišla dodávka, musel by ho určite vidieť svedok G. V. vzhľadom na jeho postavenie na vozovke. Výchľadové podmienky svedka G. V., ktorý stál na vozovke mu nebránili spozorovať svedka G. V. pokiaľ by sa tento skutočne vracal po okraji cesty, po ktorej prišla dodávka. Tu opäť krajský súd poukazuje na podstatný rozpor vo výpovedi obžalovaného, keď tento tvrdil, že svedok V. sa nevracal naspäť po ceste, ale po lúke.

Okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku podrobne a zrozumiteľne rozviedol, prečo výpovede svedkov O. L. a G. V. považoval za vierohodné a prečo výpovede obžalovaného a svedka V. považoval za nevierohodné. S hodnotením týchto dôkazov prvostupňovým súdom sa krajský súd v celom rozsahu stotožňuje.

Nedôveryhodne vyznieva aj tvrdenie obžalovaného a svedka V., že svedok V. sa vracal domov po vodičský preukaz, keďže tento po návrate k obžalovanému a policajtom uviedol, že vodičský preukaz pri sebe nemá.

Odvolacie námietky obžalovaného vo vzťahu k preukázaniu jeho viny a hodnotenia dôkazov prvostupňovým súdom preto nepovažuje krajský súd za dôvodné.

Pokiaľ ide o námietky obžalovaného týkajúce sa znaleckého posudku k odtieňu trička a možnosti identifikovať osobu vodiča, s týmito sa krajský súd stotožňuje, nakoľko ani podľa názoru krajského súdu zo záverov znaleckého posudku nie je zrejmé, že vodičom mal byť obžalovaný. Tento dôkaz však podľa názoru krajského súdu vzhľadom na vyššie uvedené dôkazy nespochybňuje záver o vine obžalovaného, len tento záver nepotvrzuje.

Vzhľadom na dôkaznú situáciu neboli ani podľa názoru krajského súdu splnené podmienky na aplikáciu zásady „in dubio pro reo“ - v pochybnostiach v prospech obžalovaného, ktorej použitia sa v odvolaní dožadoval obžalovaný.

Pokiaľ ide o výrok o treste tento nepovažuje krajský súd za zákonný, pokiaľ ide o uložený trest odňatia slobody, ako aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá. Krajský súd poznamenáva, že obžalovaný nie je držiteľom vodičského preukazu a opakovane bol už trestaný pre tento trestný čin, pričom bol opakovane aj vo výkone trestu odňatia slobody. Keďže obžalovaný bol v minulosti za obdobnú trestnú činnosť odsúdený aj k nepodmienečným trestom odňatia slobody, nebol dôvod, aby mu prvostupňový súd po spáchaní ďalšieho trestného činu marenia výkonu úradného rozhodnutia ukladal trest miernejší. Podľa názoru krajského súdu boli v predmetnej veci splnené zákonné podmienky na uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody obžalovanému, nakoľko je zrejmé, že ani predchádzajúce výkony nepodmienečných trestov odňatia slobody pre trestný čin tej istej povahy, nemali na obžalovaného dostatočný výchovný vplyv a neprimáli ho k vedeniu riadneho spôsobu života.

V súvislosti s trestom zákazu činnosti viesť motorové vozidlá uloženým obžalovanému vo výmere 30 mesiacov, krajský súd poznamenáva, že aj tento trest považuje za nezákonný, nakoľko bol obžalovanému uložený pod dolnú hranicu trestnej sadzby. Tento trest mal byť obžalovanému ukladaný, tak ako trest odňatia slobody postupom podľa § 38 ods. 4 Tr. zák., v dôsledku ktorého by sa dolná hranica trestnej sadzby zvyšovala na 4 roky. Keďže prvostupňovým súdom bol obžalovanému uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá v sadzbe nižšej ako 4 roky, je potrebné aj tento trest považovať za nesprávny.

Náprava v tomto smere zo strany krajského súdu už neprichádza do úvahy vzhľadom na ustanovenie § 327 ods. 2 Tr. por., z ktorého vyplýva, že ak bol napadnutý rozsudok zrušený len v dôsledku odvolania podaného v prospech obžalovaného, nemôže v novom konaní dôjsť k zmene rozhodnutia v jeho neprospech.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti preto krajský súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia a odvolanie obžalovaného podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.